

Fremgangsmaaden vilde være aldeles den samme; kun med den Modifikation, at denne Kommission tillige havde det rent bankmæssige Undersøgelsesarbejde, som det i og for sig havde været rimeligt at overlade Bankinspektøren eller en særlig bankkyndig Undersøgelseskommission; nu er det føjet sammen med det egentlige kriminalretslige Undersøgelsesarbejde. Hvis Kommissionen straks havde fungeret som Undersøgelsesret, saa havde der kriminelpocesretligt ikke i og for sig været noget at indvende imod det; saa havde der ikke været det Spillerum for Vilkaarlighed, der nu er. Det maatte da have været overladt den offentlige Anklager sammen med Politiet at foretage de sædvanlige Efterforskninger, og derefter, hvis man fandt det rimeligt at rejse Sigtelse mod de paa-gældende — og det vilde rimeligvis være sket i Løbet af et Par Dage —, saa vilde der være rejst Begæring om en Forundersøgelse for denne Ret, og saa vilde den sigtede have faaet en Forsvarer og hele Processen være foregaaet under normale Former for den Undersøgelsesret, der ved Siden havde en bankteknisk økonomisk Opgave. Hvis der under Undersøgelsen kom Forhold frem, der gav Formodning om, at der var begaaet noget kriminelt, saaledes at der var Grund til Sigtelse, maatte det selvfølgelig være meddelt den offentlige Anklager. En yderligere Kreds af Personer kunde drages ind som sigtede.

Ingen af disse Fremgangsmaader har den højtærede Justitsminister fulgt, end ikke sin egen oprindelige. Han har udtrykkelig i Gaar erklæret, at Meningen med Kommissionsloven har været — det strider fuldstændig med Folketingsudvalgets Ordfører Hr. Pürschels Ord og mod Folketingsbetænkningens Ord —, at Kommissionen selv ved Hjælp af en enestaaende Art Selvstyre eller Selvbestemmelsesret, skal kunne beskikke sig selv som Undersøgelsesret, naar det passer den. Det var, hvad jeg allerede fremhævede under Finanslovdebatten i November. Da var der ingen, der svarede mig, og ingen tog Sagen op. Efter Mødet i Salen i November, hvor jeg havde kritiseret denne processuelle Fremgangsmaade, sagde en Socialdemokrat bagefter til mig: „Ja, efter denne Kritik er det da umuligt, at det kan blive ved at gaa, som det gaar. Det har jeg ogsaa tænkt, jeg har endda tænkt paa at drage det offentligt frem; men man kunde jo ikke tænke sig, at det var saa vilkaarligt, som det er.“ Nu glæder det mig at konstatere, at efter 2 Maanedes Forløb

er dette høje Ting omsider blevet opmærksom paa den processuelle Vilkaarlighed, der her finder Sted. Jeg har maattet sande de Ord, som en stor dansk historisk Forfatter, Troels Lund, har skrevet, at Folketanker tænkes langsomt, og jeg har maattet sande i dette Tilfælde, at ogsaa Folketingets Tanker undertiden tænkes langsomt. Men det er jo godt, naar de omsider kommer frem, og jeg tror, at de nu er kommet saaledes frem, at det ikke vil lykkes den højtærede Regering at faa dysset denne Sag ned, nu er Tinget og Offentligheden opmærksom paa, hvad det drejer sig om. Den højtærede Regeringspresse og dens konservative Hjelpepresse kan gøre lige saa meget, den vil, for at strø Sand paa og dække — det vil ikke lykkes!

Den højtærede Justitsminister har altsaa i denne Sag valgt at følge den Processmaade, som er den vilkaarligst tænkelige, den, om hvilken jeg i November tillod mig at erklære, at intet fornuffigt Menneske i sin vildeste Fantasi kunde tro, at Loven skulde forstaas saaledes, og jeg fremhævede, hvilke Vilkaarligheder det kunde føre til. Men netop saaledes er det, efter den højtærede Justitsministers egne Ord i Gaar, at den skal forstaas. Det er altsaa Kommissionen selv — der sidder som Efterforskningskommission, foretager det politimæssige Efterforskningsarbejde sammen med den offentlige Anklager, for han arbejder jo sammen med Kommissionen —, som sammen med denne skal afgøre, hvad der skal undersøges og foretages, naar der er Formodning om, at der er begaaet noget kriminelt, lige saa vel som de selv skal bestemme, hvor længe de skal sidde med dette Efterforskningsarbejde, da de jo ogsaa har det rent bankmæssige Arbejde, og naar de saa er færdige, bestemmer de — jeg forstaar ikke, om det er Kommissionen som saadan, eller det er den offentlige Anklager, og den højtærede Justitsministers Ord om dette Punkt er uklare —, hvornaar Kommissionen skal konstituere sig som Undersøgelsesret, men maaske er det den offentlige Anklager, der bestemmer, hvornaar den Efterforskningskommission, han har arbejdet sammen med, skal overgaa til at være Undersøgelsesret. De samme Medlemmer, som har foretaget Efterforskningen, skal da være Undersøgelsesret, skal paa-kende Efterforskningsmaterialet og selv bestemme, naar de skal gøre det. Enhver kan jo se, hvilket Spillerum for Vilkaarlighed der aabnes herved. Der aabnes den Mulighed, som jeg har fremhævet, og som jeg